

HOMILIE

van Mgr. Dr. J.H.J. van den Hende bij de priesterwijding van Bertran van Paassen en de diakenwijding van Frank Steijger, HH. Laurentius en Elisabeth Kathedraal Rotterdam, 30 mei 2015

Jesaja 61, 1-3a
Johannes 21, 1-17

Broeders en zusters in Christus. Zo mag ik u noemen, nu we samen zijn rond de ene Heer. We mogen in ons bisdom een nieuwe diaken en priester verwelkomen. Door handoplegging en gebed zullen Frank en Bertran worden gewijd. Het is belangrijk dat we deze wijdingsplechtigheid met zovelen vieren, met familie, echtgenote, vrienden en veel parochianen. We staan rond de wijdelingen als *Familia Dei*, als familie van God.

Met enige regelmaat mogen wij op het ritme van het kerkelijk jaar benadrukken dat we als bisdom Rotterdam *Familia Dei* zijn, broeders en zusters van dezelfde Heer. In deze gezindheid waren we eerder bijeen - daags voor het heilig Paastriduüm, toen we als bisdom de chrismanis vierden. We mochten de oliën zegenen en het chrisma wijden voor de viering van de sacramenten. Het chrisma zal vandaag gebruikt worden voor de priesterwijding van Bertran. Net als vandaag bij deze wijdingsviering mochten we in de chrismanis de woorden horen van de profeet Jesaja: “De geest van de Heer rust op mij” (Jesaja 61, 1). De gezalfde des Heren die vervuld is van de heilige Geest komt naar ons toe om te verlossen, om te bevrijden en te genezen. Als Jezus in de synagoge het woord Gods voorleest, zegt Hij: “Het Schriftwoord dat gij zojuist gehoord hebt, is thans in vervulling gegaan.” De Heer past deze woorden toe op zijn eigen persoon (cf Lucas 4, 16-21). In de persoon van Christus ontmoeten we de langverwachte verlosser en bevrijder.

Nu zijn we in het kerkelijk jaar na Pinksteren gekomen en vandaag mogen we in kracht van de Geest opnieuw samen zijn als *Familia Dei*, als volk van God onderweg. Net als in de Chrismamis vóór Pasen denken we ook nu heel bijzonder aan de Heer als de vervulling van de belofte van Jesaja. Hij is de Messias die uiteindelijk zijn leven heeft gegeven en verrezen is uit de doden. Voor en na de paastijd, in de chrismaviering en vandaag, is het dezelfde Heer Jezus Christus die ons bijeenbrengt.

Jezus Christus, die de vervulling is van de belofte van Jesaja, die onze verlosser is en onze herder, is de levende Heer de eeuwen door. En zo luisteren we naar het evangelie niet in de zin van: gelukkig het is toch nog goed met Hem afgelopen. Nee, we beseffen dat die levende Heer, die zijn geest aan de leerlingen schenkt ook vandaag bij ons is. En dat Hij is in het hart van Bertran en in het hart van Frank. Want waarom zou je je voor het dienstwerk van de Heer aanbieden, of beschikbaar zijn als Hij je niet roept en je ook zonder Hem zou kunnen? Waarom zou je dat doen, als je niet zou geloven in zijn verrijzenis. Paulus zegt: “Wanneer Christus niet is verrezen, is onze prediking zonder inhoud en uw geloof eveneens” (1 Korintiërs 15, 14). Als we niet in de verrijzenis geloven en de opstanding niet zouden verkondigen en zouden verspreiden als blijde boodschap, dan is de bodem onder ons geloof weg, de bodem onder de Kerk weg alsook de bodem onder het dienstwerk van de priester en de diaken.

We mogen beseffen dat het de Heer is die leeft, en dat we daarom naar zijn evangelie luisteren en we mogen beseffen dat die woorden van toen, uitgesproken aan Petrus en de anderen, ook een boodschap zijn aan ons. Johannes zegt in het evangelie dat de Heer drie keer verscheen aan de leerlingen. Na de kruisdood van Jezus was het verdriet groot, lezen we, ze stonden met lege handen, ze waren ontredderd en hadden na het sterven van hun Heer de deuren en ramen gesloten. Ze waren leeg en zonder toekomst. Maar de Heer staat op uit de dood, komt bij hen en zegt tegen hen: “Vrede zij u.” We denken misschien dat die woorden van vrede nu eenmaal bij de Heer horen, maar het zijn niet zulke gewone woorden als je bedenkt dat de Heer is gestorven. Om te kunnen zeggen “Vrede zij u” moest Hij eerst opstaan uit de dood. En het is om nog een reden bijzonder, want Petrus en de leerlingen zaten niet goed in hun vel, want ze waren bang. Petrus had zich verstopt en toen men aan hem had gevraagd “Ben je niet een van de leerlingen?” had hij gezegd: “Ik ken Hem niet, waar heb je het over?” (Mt. 26, 69-75; Lc. 22, 54-62; Mc. 14, 66-72; Joh. 18, 25-27). Nota bene, de Heer geeft zijn vrede aan Petrus die Hem verloochende en aan de andere leerlingen en Hij zegt niet: “Waar waren jullie?” Nee, geen verwijten, maar de vrede van het nieuwe leven en de vrede van de barmhartigheid.

De apostel Petrus krijgt in het evangelie van vandaag opnieuw een confrontatie met de Heer. De leerlingen zijn aan het vissen, maar ondanks alle moeiten hebben zij lege netten en dat is een grote teleurstelling voor mensen die moeten leven van de visvangst. Maar op het woord van iemand die op het strand staat (ze zien niet dat het Jezus is), werpen ze opnieuw de netten uit en ze vangen veel vis. Op het strand ontmoeten ze de levende Heer en zijn vrede en barmhartigheid. Hij confronteert Petrus door drie keer te vragen: “Hebt gij Mij lief?” Ik kan me zo voorstellen, dat Petrus opnieuw moest denken aan het feit dat hij weggelopen was en de Heer verloochend had. Hij zal misschien hebben gedacht: ik ben het niet waard om door U aangesproken te worden en uw vrede te ontvangen, en als ik niks vang dan heb ik het misschien wel verdiend. Maar dan spreekt Petrus een woord van geloof. Hij zegt tegen Jezus: “Heer gij weet alles” (Joh. 21, 17). Dat betekent: ik heb niks te verbergen, alles wat ik zeg en zal doen is van U. Petrus opent zijn hart en zegt: “Gij weet dat ik U liefheb.”

Vandaag, broeders en zusters, hebben ook onze wijdelingen volmondig en met hun hele hart gezegd: “Ja, Heer, hier ben ik.” Dat is een geloofsbelijdenis, niet alleen ten overstaan van de bisschop en ons als volk van God, maar ook tegenover de Heer zelf. Het betekent dat je gelooft in de verrijzenis, in de roepstem van God en niet in je eigen kracht, maar in de kracht die God je geeft. Ja, hier zijn de wijdelingen en wij mogen zeggen: we danken God.

En er staat nog meer in het evangelie. Als Petrus zegt: “Heer, Gij weet alles,” komt er daarna een zin, waarin Jezus aangeeft dat Petrus nog een lange weg te gaan heeft als verkondiger van het evangelie, als apostel van de Kerk en als bedienaar van de sacramenten. Christus zegt: je zult naar plaatsen gaan waar je liever niet heengaat (Joh. 21, 18). En, zo staat het er ook, Jezus zinspeelt daarmee op zijn eigen levensoffer. En de apostelen zijn later met de kracht van de Geest en vol van het vuur en de vrede van de Heer, op hun beurt in staat hun leven te geven voor de Heer. We zouden natuurlijk kunnen zeggen: dat was vroeger, we zitten hier nu toch veilig. Maar ook in onze dagen zien wij hoe mensen omwille van het geloof in Jezus worden vervolgd en zelfs worden onthoofd. Het is niet om aan te zien, hartverscheurend, maar zij zeggen vaak met een groot geloof: de Heer is bij ons, want wat wij meemaken heeft Hij meegemaakt, de angst en de ontredde; hier zijn wij en de Heer die gestorven en verrezen is staat naast ons en gaat voor ons uit (cf. Mt. 28, 7).

Beste wijdelingen, ook jullie mogen in het voetspoor gaan van de Heer en werkzaam zijn voor de gemeenschap van geloof die ook in onze tijd te lijden heeft onder twist en zelfs doodsb bedreiging. Jullie zullen meemaken, dat je niet altijd weet wat er op je weg komt. Bertran als priester in parochies van ons bisdom. Frank als diaken in de krijgsmacht die heel goed weet wat het is om te leven en te werken tussen strijd en verzoening, en waar sta je dan en waar ga je dan? We zullen niet allemaal hetzelfde lot ondergaan, maar de Heer volgen en de moeilijkheden die daarbij horen beginnen echter al eerder dan bij doodsb bedreiging, wanneer het zwaar is en als taken je boven het hoofd lijken te groeien. Niet voor niets staat in het ritueel van de wijding dat je wordt gewijd voor “deze omvangrijke taak”. Het is groot en omvattend, maar het is mét de Heer en als je gewijd wordt, mag je op zijn geestkracht rekenen, de “genade van staat”, zoals dat heet.

Broeders en zusters, ons leven wordt getekend door het onderweg zijn met de Heer. We weten niet wat ons te wachten staat, vervolging of vergrijzing, krimp of nieuwe kansen. We moeten beseffen dat de leerlingen uiteindelijk heel veel vis vingen in de aanwezigheid van de Heer. Niets van wat we meemaken, is zonder de aanwezigheid van de Heer. Hij staat naast ons. Niets van wat ons overkomt is zonder zijn aanwezigheid. Hij houdt ons vast.

Beste wijdelingen, ik hoop dat jullie de moed hebben om vast te houden aan het geloof. Je wordt geen priester of diaken voor jezelf, maar voor het volk van God. En daarom zijn wij als *Familia Dei* dankbaar jegens God vanwege jullie. Ik bid dat de Heer jullie als diaken en priester de moed geeft moeilijkheden te boven te komen en wanneer het moeilijk is niet te denken: hebben ze me in de steek gelaten? Nee, juist dan is het de kans bij uitstek om te getuigen dat de Heer naast je staat en voor je uit gaat. Dat geldt voor iedere bedienaar en voor alle gelovigen. Mogen we ons vastklampen aan de Heer. Hij houdt ons vast, zodat wij in zijn geest kunnen getuigen van zijn liefde. Amen.